

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont
Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Àngel Madrià (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Colledemont (Catalunya Nord)
Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

Imprimeix

Empremta S.A. Tels.: 21 13 00 - 21 13 57

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

La situació judicial

Les declaracions que va fer ahir, en la seva visita a Girona, el Director General de Relacions amb l'Administració de Justícia, de la Generalitat, Iago de Balanzó, van posar el dit a la llaga de les mancances bàsiques de la justícia a les comarques gironines. Balanzó va criticar la nova posició del ministeri de Justícia a conseqüència de la qual les places que fins ara havien estat ocupades per funcionaris catalans o ja familiaritzats amb la llengua catalana han anat a mans de funcionaris que vénen de la resta de l'estat i que s'estan molt poc temps, pràcticament l'imprecindible, a les comarques gironines.

Aquesta situació provoca dos problemes importants en els jutjats gironins que els han portat a prop del col.lapse en alguns casos. D'una part hi ha la qüestió de la normalització del català a l'Administració de Justícia, molt difícil, per no dir impossible de realitzar amb funcionaris passavolants i que, a més, no són naturals del país. De l'altra, una qüestió funcional però no pas menys important i que denota la improvisació per no dir el desballestament que s'ha anat instaurant a la justícia espanyola: molts dels funcionaris que vénen de la resta de l'estat no estan familiaritzats amb els sistemes informàtics que es fan servir, de fa temps, als jutjats gironins, que van ser dels primers a incorporar la informàtica.

És evident que aquest panorama és capaç de relativitzar les millors intencions i de posar pals a les rodes a qualsevol acció política positiva, com pot ésser, per exemple, la creació a Girona d'un Servei d'Orientació Jurídica, destinat a situar a l'abast del ciutadà la informació i l'assessorament que necessiti sobre temes derivats de la seva relació amb l'Administració de Justícia, servei que ara entrarà en funcionament a Girona. Cal que les crítiques que ahir formulava el Director General de Relacions amb l'Administració de Justícia, crítiques que d'altra banda són generalitzades en molts ambients jurídics siguin escoltades, en bé de la mateixa justícia i, en definitiva, dels ciutadans.

XUCLAMEL

Als socis del R.C.E. Espanyol, que donaren una mostra excel·lent d'esportivitat i d'entesa amb l'equip esperant, dimecres a la nit, a l'aeroport de Barcelona l'expedició espanyolista que venia de perdre la final de la Copa de la UEFA i acudint ahir al camp a donar suport i ànims als jugadors i tècnics. Una afició així mereixia el títol, però no va poder ser.

MARXÍVOL

Al president del govern espanyol, Felipe González, que ha declarat que considera desgastat el ministre d'Educació, José María Maravall, però que tot i així no el cessa. Sembla un contrasentit, reconèixer la posició de feblesa d'un ministre i, això no obstant, mantenir-lo en el càrrec. Però, bé, això són misteris de la socialdemocràcia que ens governa.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

Els humils tamariscs dels quals parlava Virgili a les Bucòliques no són tan humils a les riberes de la Muga o de la Mugueta, ni dels estanys i estanyols que s'obren a l'espai protegit dels aiguamolls de l'Empordà.

Amunt i avall

14 de maig, dissabte

Els humils tamariscs dels quals parlava Virgili a les Bucòliques no són tan humils a les riberes de la Muga o de la Mugueta, ni dels estanys i estanyols que s'obren a l'espai protegit dels aiguamolls de l'Empordà. És clar que no arriben a assolir l'alçada dels xiprers alterosos que tanquen els camps sembrats, ni dels esvelts pollanques que encerclen les closes salebroses. Les fileres de tamariscs, però, teixeixen una verdosa tela d'aranya en els marges de recs i rierols. De tant en tant, clapes de lliris grocs taquen l'esfilagarsat brancatge dels arbrissos que neixen i creixen de l'aigua que els besa les arrels.

15 de maig, diumenge

A Pelacals l'ermita menuda coronada de coloms és l'immòbil espectador diari del lent i tranquil caminar de les vaques que van i vénen de l'estable a les pastures. Cap arbre no li regala la seva ombra hospitalària, però l'ermita de pedra és el mut testimoni de les paraules dos homes que acompanyen les vaques tot seguint-les, vigilants. Només se sent el monòton ronroneig dels coloms roncs. A Parlavà el tractor del pagès que aireja la terra per sembrar-la deixa una estela blanca de gavines ganudes i ben arrencades. Els xisclets de les aus ofeguen el somort so del tractor.

16 de maig, dilluns

L'autopista discorre monòtona entre el girs de l'asfalt que serpeja per les planes i turons de la Selva i les diverses tonalitats de verd de les arbrades i

bosc del paisatge que travessa. La nota de color la posen el groc intens i alegre de les ginesteres florides, el marró rogenc del fullam de les pruneres de jardí i el blanc de neu de les acàcies que ressegueixen el llit dels rius com una cinta. Més endavant, però, a Parets del Vallès, esclata la multicolor façana de la fàbrica Tipel. La decoració pop, polèmica i avantguardista l'any 1971, quan fou realitzada per Arranz Bravo i Bartolozzi, ha perdut ja la vigoria de fa anys, té regalims foscos de pluges suportades un hivern rera l'altre i esquerdes que l'entellegeixen. Tot i així, fa girar els ulls i es mereix una mirada, encara que fugaç, del cotxe estant, cada vegada que hi passes pel davant.

17 de maig, dimarts

M'adono que les notes anteriors han resultat absolutament vegetals. Els arbres m'han tornat a atrapar en les seves branques i no m'he sabut (ni volgut) deseixir. Malgrat tot, encara no he parlat dels camps de roselles, groguets i margarides que veig des de casa estant, i quan surto de casa, i pel camí de Santa Cristina a Girona, que quasi conec de memòria. Prou, m'haig d'aturar. Fóra excessiu que dediqués totes les notes a descriure el camp i el bosc i la natura tota que m'envolta i em captiva i se m'enduu. És aquest maig plujós que, amb els xàfec gairebé diaris, accentua el color dels pins i dels suros i dels mars d'espigues i de l'herba dels marges i ho fa créixer més tot, i m'enterboleix els sentits i em mormola a l'orella paraules tèbies i no em deixa parlar ni de llibres, ni de mites, ni de músiques, ni dels candidats a les eleccions, ni de res que no sigui la Natura exultant. I és que:

Si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles
per què aclucal's cercant un altre com?
Ho deia Joan Maragall en el seu **Cant espiritual**.
La setmana que ve prometo no parlar d'arbres.

LA GIRA

J.M. Santaeulàlia

La pluja i els vots

Estem tenint, tant en el sentit literal com en el figurat, una campanya electoral força aigualida. Cada tarda fa un ruixadet i els candidats, entre tronada i mullena, es dediquen a fer bona cara al mal temps, moderant el discurs i esforçant-se a no aixecar gaire la veu. La moderació és la consigna. Aquests dies, en conseqüència, Catalunya sembla un país civilitzat, ple d'equanimitat i d'aigua.

Potser, ben mirat, d'una cosa en ve l'altra. La gent, quan plou, no té ganes de ballar-se amb ningú. La pluja afavoreix la moderació i el civisme. M'ho acaba de recordar el vell fantasma d'Eugeni d'Ors, que se m'ha aparegut mentre jo espolsava el **Glosari**: «Oh Pluja! Germana la Pluja, quants beneficis te devem, els homes ci-

viels!». La pluja, ha continuat dient l'espectre noucentista, obliga la gent a llegir, a anar al teatre, a visitar museus... Per ser més europeus, només ens falta això: més pluja. Queixar-nos de la pluja, doncs, és una barbaritat.

La veritat és que, des del temps d'Eugeni d'Ors, ha plogut molt sobre Catalunya. I el grau de civisme i de convivència que hem aconseguit, després de tantes pluges, és considerable. Que duri.

Tornant a les pluges d'ara, caldrà veure si Jordi Pujol també en sabrà treure vots, d'aquest factor climatològic. Realment, aquest home és increïble, és com un polític amb vela incorporada; agafa impuls de tots els vents, encara que siguin contraris, i navega amb profit per totes les aigües. Té el

poder, gairebé sobrenatural, i francament sospitos, de treure vots de tots els esdeveniments i de totes les circumstàncies. Cada cop que passa res d'imprevist, els socialistes ja tremolen pensant en les conseqüències. Un escàndol contra Pujol? Vots per Pujol. Un escàndol contra Alfonso Guerra?

Vots per Pujol. Un programa televisiu contra Pujol? Vots per Pujol. Unes declaracions contra Pujol? Vots per Pujol. Unes paraules de Pujol? Vots per Pujol. Un silenci de Pujol? Vots per Pujol. Etc.

Per això, davant d'aquest fenomen extraordinari, hi ha gent que ja s'ho deu veure venir: «Plou? Malament rai; vots per Pujol!».